

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' ετηκόσια τρία,
δράσις και φιλοπατρία.

Δέκατον κι' Ένατον μετρούντες χρόνον
'στην γη' εδρεύομεν των Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— απ' ευθείας προς έμέ
Συνδρομή για κάθε χρόνο—ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τ ά ξένα όμως μερη—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ο χ έ ρ ι .

'Εξη του Δεκεμβρίου,
κλήσις Βουλευτηρίου.

Πούντος όκτακόσια δύν εικοσιτρία,
σύγκρουσις πτώταρχων και ναυτών άγρία.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.**

—Πολλά δεινά 'τραβήξαμε μ' εκείνον τον Αισχύλαρο
κι' τώρ' ως 'δούμε, Περικλή, την Άσσο και την Πύλαρο,
πούπνιζαν κόσμο μετ' χαρά
μέσ' σ' της 'Ιθάκης τ'α νερά
και μέσ' σ' το λιμάνι
δρό πρώτοι καπετάνοι.

—Ύταξε, Περικλέταρε με τον ζυλένο κούλαρο,
κοντεύω να τ'α χάσω....
Βλέπω τον Ράλλη τον ξανθό να κυβερνήτ την Πύλαρο
κι' ο Θεωδωρ, την Άσσο.

—Οί οι δρό συναγωνίζονται σάν τον Παππαδογιάννη
και σάν τον Φερεντίνο
ώς θά μ'α σκυλοπνίζουσε μες 'σ' το στενό λιμάνι
μ' άλλαλαγμα και βοήνο.

—Βλέπω τον Μπουκαράτη
απάνω σε κατάρτι
μεγάλο και 'ψηλό
να βλέπη τον γιολό.

—Κι' ο Ράλλης προχωρεί
κατ'ά του Θεωδωρ

με πείσματα τρελλά,
και σώνει και καλά
θέλει να κάνει τράκα
μετ'ά του Σακαράκα.

—Κύτταξέ τους... θά τρακάρουν
και τ'α σιάφη θά φουντάρουν.
Νέοι καταποντισμοί!...
Πόσειδον, έσύ βοήθα,
κι' είναι μόνον οί θεσμοί
σωτηρίας κολοκύθα.

Π.—Νά! κι' εγώ τους βλέπω τώρα
μέσ' σ' του γιολού τ'η μπόρα.
Πλησιάζουν σ' ένα φάρο
—τον κακό ψυχρό μας φάρο—
και τρακάρουν εκεί πέρα
—την κακή ψυχρή μας μέρα.
Ποιός προτού θά καβαντζάρη;
ποιός τον Άλλον θά φουντάρη;
Πνεύμα συμφορής πλανήται,
τρέξουν έσ' οττα και χαρινιαί,
και τ'ο πλήρωμα κοιμάται
ξένοχαστο μες 'στης καμνισαί.

—Δέν τ'ο ζυπνέ τ'ο τρέξιμο,
άλλ' όταν θά ζυπνήση
και 'δη τ'ο σκυλοπνίσμο,
τότε θά ξεφωνήση

'στῆς συμφορᾶς τῆ φοῦρας:
καλά μου ζυπνητούρικ.

Φ.—'Στῆν Ἄσσο καὶ 'στῆν Πύλαρο, Ρωμηοὶ μου κκακομοί-
χουμένοι πετάτε, (ζηδες,
κ' ὄλοι σας χειροτάτε
τοὺς θεοὺ κκαρκαουρηδες,
ὅπου γενιάτι
πυθλακν μὲς 'στὸ νερὸ ν' ἀνοίξουν
κ' ἄλλη μεγάλη τρύπα,
κ' ἔκει νὰ σκυλοπιφῶν
τὸν κάθε παραπίπτα.

Κύττα, ζυλένε βλάκν,
πῶς πᾶν νὰ κάνουν τράκκ.
Καὶ μέσο 'στὸ τρακάρισμα
μκνίωμένος καὶ φρίττων
πολλῶν ἀκούω γκαρίσμα
ρητόρων μελιρρῶτων.

Κί' ὁ Κόντες ὁ κκαρωτός, κκαρκαουρητῆ πρώτος
καὶ δεξιὸς πιλότος,
τῶν θεοὺ κκαρκαουρηδων τὸ προμερὸ γενιάτι
βλέπει μὲ κρῦο μάτι
ἀπὸ τοῦ φάρου τὴν κορφή
καὶ δὲν τοῦ κκαίγεται κκαρφί.

Κί' ἄλλος κκαυτικός βερβάτος,
ὁ μουγγῆς ὁ μουστακάτος,
τοὺς κυττᾶ, τὰ χέρικ τρίβει,
κ' ὄλο τὰ μουστακκν στρίβει.

II.— Ρωμηοὶ κκανηδούροι,
πνιγμῶν ἀρχίζου ἕμνοι,
πλώρη τρυπᾶ τὴν πλώρη,
πρῶμνη τρυπᾶ τὴν πρῶμνη.

Γκκλό φουρτουνακκμένο
τὸ κκράτος σας περῆ,
τὸ κκῦμ λυσασκμένο
τὸ κκῦτος κυβερνᾶ.

Μάϊκν πακπαφίγιοι,
μάϊκν κ' ἔλ' ὀί φλόκιοι...
βοκαγνε πνιγμοὺ μκς σφίγγει,
τί λέε, κύρ Θεοτόκν;

Τὸν νοῦ σας, κκαπετόνιοι,
μὴν πέσωμε 'στὸν κάβο...
γεγά σου, Πακπαδογιάκνν,
τοῦ Φερεντινοῦ μπράβο.

Τρόμος κ' ἀνατριχίλα...
τὸν νοῦ σας καὶ περνοῦμε
τὴν Κάρυθτι, τὴν Σκύλλα,
κ' ἔν θῦμακτα γενοῦμε
σὲ τοῦτο τὸν κκαίρὸ
συγκρούσεως ἀγρίας;
μὲνει τὸ πατερο
ἀγκυρᾶ σωτηρίας.

Πλοίαρχος τῆς κκαρλάτης
λακῆς χειροκρεται,
κ' ὄλους τοὺς ἐπιβάτας
τοὺς πᾶνον ἑμετοί.

Κάνουν νερὰ τὰ κύτν,
καθ' ἐπιβάτης φρίττει.
Σωτήρης σὰς ἔλατε,
Ράλλν μου Γκκνουλάτε,
καὶ Θεοδωρῆ Δεστοῦνν,
καὶ σὺ, κύρ Θεοτόκν,
μὲ τὸ φιλό μπκαστόνν,
ποῦ σ' ἔπικσαν σορόκιοι.

Φ.—'Στῆν Ἄσσο καὶ 'στῆν Πύλαρο, μωρὲ παιδιὰ, πηδάτε
καὶ ζκαντραγουδάτε.
Κύρ Θεοδωρῆ κκαρβύλαρε,
'πῆρε βορῆς κ' ἀμύλαρε,
καὶ σὺ, κύρ Μῆτσο μάκκρε,
μὲ τὸ Κορδῶνν τράκκρε.

Πηδάτε μὲς 'στῆν Πύλαρο, πηδάτε μὲς 'στῆν Ἄσσο,
νὰ γκαυτραγουδήσετε καὶ σὰς κκαρτὸ τὸ μπάσο.
Κτυπάμε τὰ κκαρβίλια μκς, κκαυπάμε καὶ τὰ στέρνα μκς,
κύρ Θεοτόκν, πρόφθισε καὶ τρέξε καὶ κυβέρνα μκς
μαζὶ μὲ τὸν Σιμόπουλο, τὸν ἄξιὸ πιλότο σου
καὶ 'στῆς φουρτοῦναις μάστρεκ,
καὶ κάθε κκαμκρτο σου
νὰ τὸν ἰδῶ προγᾶστορα.

Κκὶ σὲ, φκρᾶ μουστακκλῆ,
λακῆς σωτήρα σὲ κκαλετ,
καὶ μέσο 'στὸ τρακάρισμα, ποῦ σκάφη κκατεθύσιε,
τοὺς κκαυκούς βοθῆσε,
προτοῦ 'στὸ φουτὸ νὰ γκαθῶν, κ' ἀντὶ νὰ πιάκνς φκείκ
νὰ μπλέκουν μὲς 'στὸ δίκτυ σου τῶν γκαυκῶν ποδάρικ.

Ἐμπρός, παιδιὰ τοῦ τραγουδοῦ...
τὸ τέλος κάθε κκαξειδιοῦ
δὲν εἶναι παρὰ πνιζίμο
καὶ τῆς κκαυλῆς μκς πρῆξιμο
καὶ μὲς 'στὰ φκρῆα ρίξιμο.

Θὰ γίνη τὸ τρακάρισμα... πᾶν ἢ φκακῆς τοῦ κάκου,
καὶ τῶρα, Περικλέτο μου, τοὺς κυβερνήτας ἄκου.

Τάδε Ράλλνς ὀμῖλει
'στὸν ξυλᾶ τὸν μαμαπαλᾶ.

Γέρο πλοίαρχε τῆς Ἄσσου,
βάρδα καὶ θὰ κκαδαντ' ἄρω...
κύτταε καλὰ μπροστά σου
κ' ἔρχομαι νὰ σὲ τρακᾶρω.

Ἄ Κορδῶνκρε σου τείναι;
βάρδα, γέρο-Φερεντινε.
Θὰ σοῦ σπάσω τὴν κκαρῖνα,
δὲν φοβοῦμαι τὸν θυμὸ σου,